

DECH DŽUNGLE

A muscular man is shown from the back, standing in a dense jungle. He is wearing a red feathered garment around his waist and holding a rifle in his right hand. He is looking out over a misty, sunlit landscape through the trees. The title 'DECH DŽUNGLE' is written in large, white, stylized letters across the top of the image.

JIRÍ HLAVINKA

Dech džungle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jiří Hlavinka
Dech džungle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DECH DŽUNGLE

JIŘÍ HLAVINKA

● ■ **pointa**

Text © Jiří Hlavinka, 2023
Ilustrace © Jiří Hlavinka, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7650-922-1
ISBN e-knihy 978-80-7691-199-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7691-200-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7691-201-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Kapitola 1.

DO MOČÁLŮ

Do zatuchlého středoafriického pralesa se spěchající helikoptéra chystala vysadit čtyři české vojáky, jejichž misí je vyčistit džungli od agresivních povstalců, kteří, v hnízdě neznámých přírodních sil, šrotují majetek zairské vlády, nepochopeni a nenáviděni.

Nikdo by se nechtěl ocitnout v zemi, kde se vládnoucí garnitura obrátí proti vlastním lidem a krade jim vše, na čem jim záleží, i půdu pod nohama.

Zair, od roku 1997 známý jako Demokratická republika Kongo, vyháněl své odpůrce z domovů až za hranice státu. Toto konání však způsobovalo masivní nárůst domobrany a z občanů se tak stali nepřátelé vlády.

Mocný diktátor Mobutu, válečník krácející od vítězství k vítězství, je štvál proti sobě a nutil je k razantním změnám životního stylu. V pralesních osadách se z rolníků stávali rebelští ozbrojenci a válka se stala jejich denním chlebem. Už nebylo cesty zpět a situace se vládě vymykala z rukou. Po mnohých neúspěších slabé zairské armády povolala záložní garnitura na pomoc zahraniční síly Organizace spojených národů. V jejich řadách tehdy bojovali Američané a Francou-

zi, ale také Belgičané a Češi. Teď v roce 1996 se situace vyostřovala a chystal se mocenský převrat.

Vojáci se do džungle dostávali většinou vzduchem. Někteří, pokud jim to dovoloval terén, seskakovali s padáky z letadel, jiné, jako třeba naši českou skvadru, vysazovala helikoptéra co nejbliže k místu určení.

„Janusi, ani trochu tě nezajímá, kam letíme?“ ptal se zlomyslně četař Šolc.

„Vim, že letíme do Afriky,“ odpověděl praporčík Janus.

„Uvědomuješ si, že jsi tu jediné, kemu je jedno, kam letí?“ naléhal Šolc dále.

„Ale ja vim, kam letim. Do Afriky!“ opakoval Janus, přičemž si trénoval práci s nabíjecím mechanismem své odstřelovací pušky. Zkoumal i zaměřování a přes hledí sledoval jednoduší pralesní baldachýn pod sebou. Pro lepší vidění si i otevřel dveře a průvan pak k nevoli spolubojovníků hučel, až to bylo sluchu nepřijemné. Janusovy černé, krátce střižené vlasy uhýbaly nárazům větru a on, navíc ještě obdařen výrazně orlím nosem, vypadal jak zvětšená verze střemhlav letícího sokola.

„Do Afriky. My už ale dávno jsme v Africe. Nebo vlastně jsme nad Afrikou, a až dosednem, budem v Africe,“ řekl Šolc. „A nechceš zavřít ty dveře? Není tu nic slyšet!“

„Šak o to mi jde! Kdo ma furt poslouchat ty tvoje kydy? Ty už si pěkně pobal svoje hračky. Maš tu bajzel, jako bys ani nebyl vojak, ale nějak tam ciganske děcko od vas z Hane,“ řekl posměšně Janus při pohledu na rozglábený Šolcův batoh, přičemž i samopal se mu válel po zemi mezi sáčky s potravinami a zásobníky.

„No jasně, Ostrava-Vítkovice, vy jste dokonalé kraj, co? Všechno podle pravítka. Jak to hen máte ty fabriky poskládané vedle sebe, že? Já si to tu enem rovnám, ať vím, kde co mám,“ řekl Šolc.

Janus si zrovna nasazoval helmu a při vstávání ze sedačky svědomitě kontroloval, kde je nad ním strop helikoptéry, aby ho snad hlavou neprorazil. Z nich čtyř byl totiž nejvyšší. Jeho šlachovitá postava těžkého atleta se vestoje kymácela, když zairský pilot hledal místo k přistání.

Zelená džungle se k nim pomalu zesponu přibližovala a pilot po pár nespělých manévrech přistál na říční nivě.

Janus, znuděný rozpravou se Šolcem, vystoupil jedním skokem z helikoptéry na podmáčenou zairskou půdu a přitom odměřeně rozkázal svému kapitánovi:

„Solař, bav se s ním.“

Kapitán Solař byl dalším, třetím vojákem na palubě. Sklouzнул podrážděným pohledem po trajektorii, ve které Janus seskakoval, aby s ním navázal tázavý oční kontakt, zda to, co řekl, myslí opravdu vážně. Zavrtěl hlavou a se stejně tázavým výrazem přemrknul na Šolce, jako by se ho telepaticky ptal, zda je toto chování hodné dospělých mužů. A protože se mu nechtělo překřikovat silný průvan proudící od vrtule, ani nehlesl a seskočil za Janusem. Za ním četaři Šolc a Drábek. O Drábkovi, o tom čtvrtém a posledním ze skupiny, se téměř nevědělo, protože Drábek sám nevěděl o světě, neboť spal. Celý let mu klímala hlava nad knihou, když se ji snažil z dlouhé chvíle číst, aby si ukrátil let.

„Ty jsi tu také? Nevypadls cestó?“ pousmál se Šolc s dobrým rozmarem cíleným na Drábka.

„Šak já nemám důvod vypadávat,“ odvětil Drábek a povzdechnul si s myšlenkou, že si sundá ponožku a nacpe ji Šolcovi do mluvidel.

Pořádně se Drábek po šlofiků vyzíval a pak si na zemi krásně protáhl údy. Už se těšil, až helikoptéra odletí, aby slyšel ty zvuky africké přírody, ve které ještě nikdy nebyl. Vlastně nikdo z nich čtyř nebyl ještě na misi tak hluboko v Africe. Skvadra již měla za sebou operace Pouštní štít i Pouštní bouře v Perském zálivu, potom pomáhali v UNPROFOR, mírové operaci na Balkáně. A to jsou samé subtropy, pouště a polopouště.

Drábek byl špinavý blondák s nižší podsaditou a velmi sportovní postavou. Pocházel ze slováckých Praksic. Když se při výcviku v Březině před dvěma týdny dozvěděl o tom, že se stane součástí vojska OSN, bylo to pro něj jako blesk z čistého nebe. Měl trochu obavy z džungle, v takových podmínkách ještě nepracoval. Oproti jiným vojákům se snažil, kromě ovládnutí zbraní a taktiky, co nejvíce poznat místa, kam míří. Četl tak spoustu knih, encyklopedií a cestopisů. Bez takové teoretické přípravy si připadal nesvůj, asi tak, jak se cítí voják ve válce, když mu dojdou náboje, naprosto nahý.

Kapitánu Solařovi se zdálo trochu divné to prostranství, kde je pilot vysadil. Pochyboval o tom, že to je to správné místo. Mají se

přece setkat s belgickým generálem Lievenhochem, jenž organizuje veškerá spojenecká vojska, ale se kterým se osobně ještě nepotkali. A tady jaksi nikdo není. Mávnul tedy na pilota, aby ještě chvíli vyčkal, oběhnul čumák helikoptéry a vyhoupl se k okýnků kokpitu.

Zairský pilot si sundal sluchátka a na Solařovu otázku, kde že je vlastně Lievenhochova skupina, odpověděl, že toto je nejbližší, kam je mohl přivést.

„Why don't drop us off at Lievenhoch's?“ ptal se Solař.

„If I flew closer, we could crash,“ odpověděl zairský pilot, který s takovým naléháním nepočítal a se zaraženým dechem dále Solařovi naslouchal.

„So explain it to me. Do you have low fuel?“

„I have enough fuel, but the jungle, when it inhales, takes power all around. I just can't fly somewhere. I would crash.“

Solař oněměl úžasem. Nechápal, co se mu ten Zairan snaží říci. Jak se může džungle nadechnout?

„So take us to another camp and at least we will merge with the allies.“

„It is impossible. I have another job,“ odmítl pilot.

„Damn, man!“ rozohnil se Solař. „You can't do that to us!“

„You have a map. It's nearby,“ ukázal prstem do džungle a Solař tam s úzkostí pohlédl také a pomalu upouštěl od dalšího naléhání, protože už začal přemýšlet, jak se s tím hlubokým lesem spolu s muži poperou, než dojdou, kam mají.

Solařovi se nechtělo pustit se helikoptéry. Nevěřil zairskému pilotovi a rozhodl se, že se natvrdo vrátí na palubu a muži s ním. Pilot však už naplno rozpálil rotory a začal stoupat. Solař se objevil metr nad zemí, stojící na lyžině, a jasně mu v hlavě blesklo, že takhle se rozhodně od svých mužů nemůže odpojit. S úlekem a tázavě vykulil oči na pilota a trhnutím krku pohlédl na zem. Říkal si: „Co ten chlap blbne? Já snad musím skočit... A do takové hloubky! Škaredě se polámu.“ To už přišlo i vojákům příliš dramatické na to, aby se od Solařovy situace lhostejně distancovali. Vběhli pod vrtulník a kapitána chytali do náruče. Padl jim tam ze tří metrů.

Helikoptéra tak zanechala čtyři vojáky mezi papyrusovými šáchorami a s burácením se vzdalovala z nivy. Chlapi se rozhlíželi kolem dokola, kde že se to vlastně nachází a Šolc vytahoval mapu. Zjišťovali od kapitána, proč jsou na tak blbém místě. Vyslechli si onu podivnou

pilotovu zprávu o nadechující se džungli a jen nad ní kroutili hlavami. Jenom Janus si zaťukal na čelo a jako jediný nabral směr a hrnul si to bez hlesu do stínu stromů. Kapitán Solař, než se pořádně rozhlédl, zavolal na Januse:

„Víš, kam jít?!“

„Vim!“ obořil se Janus, sotva schopný překřičet zpodvrtulový hřmot proudícího vzduchu.

„Počkej, počkej! Neuháněj! Podívám se do mapy! Šolci, vytáhni kompas.“ Solař i Šolc rozložili mapu a čtyřma rukama korigovali její plápolání, jako by se připravovali pouštět papírového draka.

„Ano, jde správně,“ prohlásil Solař.

„Janusi, jdeš správně!“ zvolal laškovně Šolc.

„Četo, dívejte se kolem sebe, při sebemenším pohybu nebo při zaznamenání pochybného zvuku upozorněte ostatní,“ rozkázal klidně Solař a snažil se co nejvíce zamaskovat svou nervozitu. Když je jednou kapitán, má za muže zodpovědnost, a to je něco, od čeho jsou ostatní tři oproštěni.

„My nejsme četa, kapitáne. Dyť já a Drábek jsme četaře. My velíme četě a tu nemáme kemu velet,“ lamentoval Šolc a zdálo se, že to myslí vážně.

„Až se připojíme k sekci vojínů a svobodníků, stejně vám všem budu velet já. A až ti dám já svolení, můžeš velet ty. No... a to ti nedám.“

Drábek tento malý konvoj uzavíral. Čekal, až si budou muži jisti, kterým směrem se vydat. Až teď se konečně sehnul pro onu knihu Sám uprostřed pralesa od etnografa Gérarda Périota, která mu vypadla z rukou, když natahoval paže k padajícímu kapitánovi, a zastrčil si ji do báglu.

Z úzké říční nivy, kde bylo snad jediné bezlesé místo vhodné k přistání helikoptéry, se muži přesunuli do pralesa. Postupně si svlékali vojenský šat, neboť se potili jak závodní koně. Blůzy, trička i helmy si porůznu věšeli na batohy, které měli naplněny jídlem a vodou.

Janus si nesl na zádech odstřelovací pušku falcon, kterou mu propůjčili ze vsetínské zbrojovky jako prototyp na vyzkoušení, a několik náhradních zásobníků s municí. Falconem dokázal zastřelit chlapa i skrze lehčí pancír džípů. Jeho téměř dvoumetrová stokilová postava neměla s patnáctikilovou antimateriální puškou v náruči větší potíže. K tomu mu ještě visel u pasu grand, revolver, který měl

víceméně pro zábavu. Střefoval se do skleněných flašek, plechovek od fazolí nebo střílel místní živé ptáky. Posledně, když přeplouval řeku jako součást posádky malé pramice, se mu podařilo zastřelit člunozobce afrického, šedého čápa s permanentním úsměvem. Ten pták už se ale nezasměje.

Šolc to měl se svou útočkou osmapadesát lehcí, svíral ji v nezdolném úchopu svých vypracovaných dlaní. A ač měla jeho doktorka ve zdravotní kartě zapsaný údaj o pacientově výšce 169 centimetrů, nasetkával se tento zápisek s realitou. Četař měl ve skutečnosti 170, ale to jen tehdy, když zrovna neposiloval, neboť zvedání činek mu výšku smrskávalo. Trapézy a stehna měl jaksepatří řádně nabušené. A jak měl pořád ten lišácký úsměv na tváři, byl vlastně tak trochu jako ten člunozobec. To byl rozdíl oproti Janusovi, který měl neklidné tékavé oči a věčně soustředěný výraz.

Kapitán Solař si musel nejdřív všechno dobře vypočítat. Výraz jeho obličeje se většinou zračil zadumaností. Jeho krátký ježek pod helmou už dávno neodkazoval na študácké období dlouhých kaštanově hnědých vlasů.

Byl vyzbrojen škorpionem, samopalem s mizernými kvalitami v boji. Ale pro lehkost, s jakou se nosil a mísil s kapitánovým svěžím úsudkem, se z něj stala ideální zbraň v malých prostorách, kde všechny přítomné provrtala jedovatým telsonem, ale zdi neporušila. Maximálně je zabarvila červenými stříkanci. Solař se ale uměl krotit jako mnich. V mládí se zocelil bojovým uměním jiu-jitsu a pak volně navázal k podpisu smlouvy s americkou armádou, kde ho rekrutovali, neboť byl synem Američanky a delší dobu žil v Americe. Srdce ho však táhlo do Česka, odkud zase pocházel jeho otec, také voják.

Drábek byl pověřen střílením zvěře. Až prý dojde jídlo, použije svoji kulovnici carbine na volně pobíhající zvěř. Jako malý Prakičan se účastnil honů na zajíce a bažanty a hned v šestnácti se stal držitelem zbrojního průkazu nutného pro lov zvěře. Carbinu si sám vyzdobil rytinou svého ohaře Rockyho, držícího v mordě bažanta. Psovi dal úžasný výcvik v poslušnosti, takže když se páneček účastnil tréninku s ragbyovým týmem, což byla také jeho vášeň, byl Rocky schopen čekat neuvázaný u hřiště dvě hodiny na pána.

S kapitánem Solařem se muži seznámili ve Vojenském újezdu Březina. Tam všichni trénovali v profesionální armádě. Solař se stal velitelem díky zkušenostem z Ameriky. Tam se se svobodomyšlněj-

ším já mohl více uvolnit, připadalo mu, že oproti Čechům mají Američané věci mnohem lépe připravené, ale i lépe finančně dotované. Mohl se tam spolehnout na výbornou technickou podporu a stal se pak i armádním pilotem a naučil se řídit leccos, od malých průzkumných letadel až po bitevní vrtulníky. Přišlo mu, že měl v české armádě jen malou podporu, a cítil, že mu to jako profesionálnímu vojákovu nedává tolik jistoty v boji, kolik by potřeboval. Přesto je ale české vojsko ve světě oceňováno, neboť má ve svých řadách plno výrazných jednotlivců a odborníků.

Těžká závislost na zbraních povyšovala sebeobranu vojáků samých na nástroj pomsty. Voják vdechl zbraní svou duši a předal jí zodpovědnost za mír a boj. Oživil v ní oheň a bezcitnou touhu zabít.

Klidným ploužením se relaxovaná výzbroj nechávala vydržovat v náruči vojáků majících je za privilegium v nevyzpytatelném kraji, kterým se prodírali.

Janus se prodíral jako první, držel džípíesku v jedné ruce a mačetu v druhé. Proto taky věděl, kam jde. Proč mu to zprvu ostatní nevěřili, neměl tušení. GPS navigaci vnímal jako něco převratného. Byla to horká novinka. Pravda, měla to jen armáda. Civilní svět si na to musel ještě pár let počkat. A družice na orbitě kolem Země už pěkně kroužily a vysílaly do mašinky signály o pozici.

Tu se zastavil a řekl:

„Už tam budem, je to jen deset kilometru. Ale musíte mě vystřídat. Nebudu se celou cestu prodírat těma křakama. Taky si to zkuste. Na.“ A aniž by se podíval, který z kolegů za ním stojí, podal mu mačetu.

Vystřídal ho Solař, ujmul se mačety jako platný vládce žezla. Opravdu nebylo jednoduché klestit cestu jako první. Naštěstí už ale opustili okraj pralesa, kde různé trávy a křoví rostly velmi nahusto. Když se Solař ujmul proklešťovacího prvenství, sluníčka ubylo, poněvadž jej vysoké stromy stínily a přízemní rostliny už nedosahovaly takového rozmachu. Solař podal mačetu nazpět praporčíkovi. Teď totiž řešil jiný problém – moskyty.

„Je tu moskytů jak na rybách,“ postěžoval si.

„Jasně, jasně! Znam to,“ odvětil náruživě Janus, „chodim do Bečvy.“

„Já ne. Ale ryby jím,“ pronesl Drábek. „Já střílím zajíce a srnce.“

„Já taky ne,“ řekl Šolc s nezájmem.

„Zastavme na chvíli, musíme se obléct. Alespoň jednu vrstvu, jinak nás sežerou,“ navrhnul kapitán.

Muži se pooblékali i přes počáteční nechuť, a udělali tak co nejdříve, neboť hladoví moskyti akorát čekali na to, až se jejich kořist zastaví. V pohybu přece jen na teplá těla nesedali v takových počtech. A nad to pohyb vojáky mírně ochlazoval v již tak nehybném vlhkém vzduchu. Postoupili zase o kus dále, ale to již naráželi na provlhlou zem. Pohlédli do buše a nasákli do chřípí vůni tlejícího dřeva. Bylo jim jasné, že narazili na nějaký močál nebo tůň. Drábek, voják s kulovnicí, si všimnul, že se muži rozhodují za halasného domlouvání, ale stále se domluvit nemohli. Nevěděli, kam se vydat, aby nezapadli do bažin. Šolc stále pověřoval Januse, aby lépe sledoval džípíesku. Ten zas lamentoval, že na monitoru vidí jen nějakou řeku a žádná bažina že tu zaznamenána není. Drábek se tak ujmul slova, nechal ty dva hádající se vojáky ve slovní potyčce a sám proklouznul k Solařovi.

„Solaři,“ řekl tiše, aby nevyrušil dva řevnivce za sebou, „navrhnu jít po stezkách lesní zvěře. Ona ví, jak sa dostat suchú nohú z bodu A do bodu B. Teď nám asi mapy nepomohou. Šak sem do tech močálů jaktěživ nevkročila lidská noha.“

„Ano, můžeme to tak udělat,“ řekl Solař. „Praporčíku, co říká džípíeska? Jak jsme daleko?“

„Zbyva nam osm kilometru,“ odpověděl Janus. „Na Moravě to máme přešle za hodinu, ani ne. Ale tady? C-he. Ja tu bažinu na te mapě prostě nemužu najít. Ani nevim, jake nas čeka převyšeni. Vim jen, kterym směrem to je.“

„Převyšeni moc neočekávejme. Zátopové oblasti možó byt placaté jak pánva mojí máti,“ řekl Šolc.

Domluva vyšla a ukončila zdánlivě nekonečné tápání vojáků. Tentokrát šel Drábek první, jako zkušený stopař. Procházel cestičkami, kde noha zapadla jen zřídka. Povídal mužům, co všechno tady žije a co by na ně mohlo teoreticky vyskočit. Sám byl ale překvapen nedostupností toho pralesa. Když sem letěli helikoptérou, civilizaci nespatrili na míle daleko. Nevedli sem žádné cesty. Těžářské firmy, v pralesích tolik aktivní, zde nepořezaly ani větvičku. Podmáčená půda znemožňovala jakýkoli pohyb lidí, natožpak těžké technice. To, co by jim mohlo ublížit, byli snad jen jedovatí hadi, hmyz, možná že i rozzuření pralesní sloni. Ze šelem by zdejší místo pasovalo ženatkám angolským, malinkým, půldruhého kilogramu vážícím,

které by neměly problémy se životem na stromech.

„Co takhle velké šelmy?“ zeptal se Solař Drábka.

„Ty, tož, možná levhart, ale to by tu nejprv museli žít velcí kopytníci, antilopa bongo nebo okapi. Ti tady právě žijú. Enem na nejakého narazit,“ zapolemizoval si Drábek a přizdvihl si svou carbine k usmívající se tváři a úlisle pronesl:

„Rád temu levhartovi kořist vyfúknu.“

Kapitola 2.

NÁDECH

Kilometry utíkaly pomalu a odpoledne už se pomalu přehupovalo k večeru. Šolc začal demonstrativně posedávat po padlých kmenech, že prý už je utrmácený, že by tady nejradši rozbil tábor a těch zbývajících pět kilometrů došel v klidu až ráno. Solař mu dal za pravdu. Byli hodně vyčerpaní. Cesta z Evropy do Afriky vojenským letounem, poté následovaná vzdušným přesunem helikoptérou ze zairského hlavního města Kinshasy sem, do neprostupné džungle těsně pod rovníkem, sebrala mnoho sil.

Snášela se noc. Chlapi se najedli žitných sucharů, sušeného masa a kandovaných meruněk. Měli dva stany, postavili je na suchém plácku a chystali se ke spánku, v každém stanu po dvou mužích. Solař si vzal k sobě kecku Šolce, neboť jako jediný byl imunní proti jeho řečem. Chvilí se i zadíval na svou vysílačku. Že by se teď zkusil spojit s tím Belgičanem Lievenhochem? Ráno moudřejší večera. Až budou opravdu v úzkých, zkusí to.

Drábek s Janusem spolu prakticky nepromluvili. Byli tak unavení, že zaspali během půlhodinky. Poté, co v Solařově stanu zavřeli oba zipy, vystříkal Šolc vnitřek ubikace repelentem a ve světle baterky ještě zkontroloval, zda jim do stanu nevlezl jedovatý had.

„Dófám, že ti dva vedle udělali totéž,“ řekl Šolc naschvál hlasitě, aby ho ti dva vedle slyšeli. „Co? Chcete v noci dostat džiganec od zmije?“

Nikdo už ale neodpovídal a Šolc usnul.

Ve spánku mu ztuhlé svalstvo začalo ožívat nervovými záškuby a křečemi. Právě teď posloužil volné energii jako vodič elektrického proudu. Ta zlá, škodolibá mu vjela do mozku a vykouzlila noční můru.

Spojenecké mírové sbory zrovna teď v noci okupovaly důležité příjezdové cesty, které povstalci zneužívali k invazím do měst.

Ráno se Solařova četa na místě spojí s generálem Lievenhochem, belgickým velitelem spojenecké armády, který koriguje místní obyvatelé a vybavuje vojáky zbraněmi a municí. Oficiální zairská armáda dala Belgii po letitých tahanicích a neschopnosti udržet v zemi klid svou důvěru. Mohla, neboť tehdejší diktátor Mobutu už stárl a notně ztrácel na roky krutě budované autoritě.

Zatímco muži spali, malé noční šelmičky ženetky poskakovaly nad stany ve větvích, lovily brouky a vyjídaly ptačí hnízda. Jedna neopatrná omdlela zrovna při přeskoku přes mělkou tůň a žuchla sebou do vody. Kdyby byla při smyslech, oklepala by se a vyrazila dál. Tahle však zůstala pod hladinou.

Tak jako plíce vydechují a nadechují kyslík, tak i prales vdechuje a vydechuje životy, jež mu patří, a elektroimpulzy aktivuje skryté schopnosti živočicha, nebo je umrtvuje. Přišlo to sem.

Šolcova ruka se v temnotě právě zrozeného snu natahovala po zipu vnitřní moskytiéry stanu. Noc mu otevřela oči a on, v jakémisi zvláštním polospánku, pohlédl na spícího kapitána. Cítil jeho tělesné teplo, které svítilo v červených a růžových odstínech vyzařované životní energie. Pak Šolc pohlédl na své ruce a tělo, ze kterých mu k zemi proudila hustá růžová světélkující mlhovina. Plazila se z těla, nasávána ven něčím nehmatatelným. Duše ho opouštěla, měnila se v éterickou plazmu a pomalu se ztrácela v kapilárách pudy. To, co viděl, postupně bledlo téměř až k bělostně chladné modři ledu. Nemohl se nadechnout, ztrácel sílu a musel se nechat unášet. Vytěsněním ducha se dostal do moci nějaké cizí tajemné entity. Vláčela ho ven ze stanu, aniž by kohokoli či jeho samotného vzbudila. Jeho spící tělo

protáhla překážkami v bažině a až po chvíli ho postavila. Pak už viděl jen bílou studenou mlhu, která kolem něj kroužila a přenášela jej. Dál se brodil po pás ponořený a klopytal přes kořeny, až se v mlze úplně ztratil. Poté se mu něco ostrého začalo opakovaně vpichovat do zad. Velmi nehezky mu z lopatek crčela krev a z otevřených ran se drala z těla netopýří kožovitá křídla. Mával jimi jako padlý anděl. Mával, dokud se mu spolu s masem nevytrhla a on s sebou nešvihl zpátky do vody. Měl cítit bolest. Necítil však nic. Jen zimu. Vůbec nemohl ovlivnit to, co se s ním dělo.

Když se Solař ráno vzbudil, slunce ještě nebylo na obzoru a oba stany zahalovala příjemně chladivá ranní mlha, i když s notným nádechem hnilyby. Šolc ležel vedle něj a vchodové plachty byly rozepnuté. Solař, ještě malátný, si pomyslel, že Šolc vstal dříve a snad už i posnídal, když tu tak leží a větrá.

„Dobré ráno, Šolci,“ pozdravil Solař svého druha a ještě v poloze ležmo jej kamarádsky poplácal po zádech a přitom se stavěl na kolena, že se po čtyřech vybelhá ze stanu. Solař vzhlédl do korun pralesních velikánů, slyšel zpěv ptáků, ale neměl šanci alespoň odhadnout počet druhů pěvců, i když se o to snažil. Měl pocit, že ho obklopuje celý orchestr dechových hudebních nástrojů, v čele s flétnami a klariety doprovázenými rozkloktanými smyčci. Koho by v takové chvíli napadlo kazit si koncert sáhodlouhou a nepřesnou determinací druhů? Promnul si oči, zívnuv a hned se jal utírat obličej do trička, poněvadž měl pocit, že je mokrá. Pohlédl na své rameno, pak na dlaně a uviděl krev. Snažil se rychle zamyslet a uvědomit si, jestli se třeba v noci nezranil nebo nepoškrábal a nezačal tak krváčet. Ale po veškerém ohledání zjistil, že krev nemohla být jeho. Strčil hlavu do stanu, aby si prohlédl Šolce. Ano, byla to jeho krev.

„Šolci, vstávej,“ vyhrknul Solař a převrátil ho na záda, aby ho propleskl. Šolc se probudil a vypadal, že je ještě unavenější než včera večer. Tričko měl na zádech roztrhané a záda podrásaná, jako by propadl trnitým keřem nebo se odřel o skálu. Obličej měl v pořádku, ale ruce, ty byly taky plné škrábanců a modřin, jako by se ho něco pokoušelo zbavit kůže.

„Mně je blbě,“ hlesl Šolc a ihned přijmul nabídnutou vodu. Ta ho postavila na nohy. Janus s Drábkem zrovna snídali, ale když uviděli Šolce, překvapením přestali jídlo kousat. Zděsili se a zjišťovali, co

se druhovi stalo. Báli se ho jakkoliv dotknout, aby mu snad ještě více neublížili.

Raněný se trochu nasnídal a šel si ještě lehnout do stanu. Ostatní starostlivě vyčkávali na Šolcovo vyjádření.

„Hoši, já si nic nepamatuju,“ líně se mu pletl jazyk, „vím, že se mi zdál nějaký sen, ale za mák si nemožu vzpomenót, o co šlo. Ty si, kapitáne, nic nepamatuješ z noci?“

„Spal jsem jako zabítý, ničeho jsem si nevšiml. Kdyby snad přišla tlupa rebelů, postřílela by nás všechny. Nevytáhl tě levhart?“

Drábek, jak slyšel ‚levhart‘, hned se do toho vložil:

„Útok levharta už dost lidí přežilo, zas tak velká kočka to není. Ale ten by si s tema zádama takto nehrál. Šel by rovnú po krku a překůsl by mu vaz. Toto bylo neco menšího, spíš jako by si to udělal sám.“

„No, takže, nic si nepamatuje,“ řekl kapitán, „nebudem ho tu trápit otázkama. Šolci, budeš schopen jít?“

„Ale jo, budu hodně pít a bude to dobrý. Jestli nám ale dojde voda... safra, ať už jsme tam.“

„Ja vydržim nepit. Dam ti svoji,“ nabídl se Janus.

Sbalili stany a vydali se po stezce zvěře dále do pralesa. Šolcovy bágly a jeho pušku 58 si muži rozdělili, takže měli co dělat s nákladem navíc. Šolc nebyl schopen cokoliv nést, ať už kvůli zkrvaveným zádům, či únavě. Praporčíkova GPS hlásila poslední dva kilometry. Zbraně měli připravené, kdyby na ně vyskočila nějaká divoká šelma. Zvíře, o kterém se teď radili, byl již zmíněný levhart. I když těžko říci, do jaké míry by mu vyhovoval močálovitý biotop.

„Levhart by si na nás netrúfl. Je chytrý a my v přesile. Však také většinu zabíjí enem malé psy. Třeba nás teď sleduje z dálky, obhlíží terén... no, chová sa prostě jak my, když chceme byt neviditelní. Když sa podíváte na ty jeho skvrny... takto kdyby stál před vama, řeknete si, jaký má hezký barevný kožich, ale v té džungli, když sa podíváš nahoru, vidíš, jak prosvítá sluníčko mezi listama a háže sem dúle také jakoby mapy, keré ti spolem se stínama vykreslijú... no, levhartí kožich... a s tím ta šelma splyne, takže ju nevidíš. A pak sú tací ti melanističtí černí panterí. Ti to vylepšili rovnú na černú. Takže v noci jsi bez šance.“

Jen co to Drábek dopověděl, všiml si většího problému. Na Šolcova záda se slétaly mouchy. Lákaly je otevřené rány, do kterých rády

kladly larvičky, které se pak živily hnijícím masem.

„Musíme to vyčistit, Šolcu. Počkej,“ vyzval ho Drábek.

Družina se zastavila, až na Januse, ten byl jako kůň s klapkama na očích. Šel dál se slovy: „Musíme jít, už jsme skoro tam.“

Solař zkrivil svůj obličej při pohledu na larvičky v Šolcových zádech a řekl:

„To se tak rychle vylíhly?“

„Ne všechny muchy kladú vajíčka. Nekteré kladú přímo živé larvy,“ vysvětloval Drábek, zatímco rány poléval vodou a vytíral je zbytkem rozcupovaného trička, až pacient úpěl. Dokonce se zdálo, že ho toto opečovávání trochu nakoplo a probralo z letargie. Na záda mu nalepili asi deset gáz, aby znemožnili mouchám přilet do porodnice.

„Kde mám svůj samopal?“ ptal se Šolc.

„Tu je!“ ozvalo se kdesi za sloupořadím stromů.

„Ó, já. Mó flentu má Janus. Opovaž se z ní vystřelit!“

„Z toho tveho flustbroku? Ha, ha! Aby o mě nepřítel hned věděl?“ smál se Janus. „Já jsem jako přízrak! Dyž ty naběhneš na povstalce, zrazu zjistíš, že už není na koho střilet. Řeknu ti proč. Bo jsem je už všechny odstřelil pěkně z dalky mojim falconem! A podte už! Jsme u cíle. Tu si můžete Šolce přebalit.“

Kapitola 3.

VÝDECH

Skvadra přišla na mýtinku, kde čněly ze země základy nějakého stavení a uvnitř se chichotala parta asi deseti černochoů.

Skvadra zpozorněla. Šolc neozbrojen dřepnul do trávy a dělal, že je vzduch. Chlapi splynuli s kmeny stromů a obhlíželi terén. Jako první bylo nutné zjistit, kdo jsou ti černoši. Vypadali, že nemají příliš blízko k civilizaci. Zřejmě to byli domorodci z pralesa. Byli o něco vyšší než Pygmejové a neměli žádné zbraně. Tohleto nebudou povstalci. Povstalci mají dravé oči. Hledají nebezpečí všude kolem sebe. Jsou citliví na jakékoliv změny v okolí. Neznámí lidé jsou automaticky označeni za nepřátele a zloděje. U nich neexistuje presumpce nevinu. Vinen je každý, i ten, kdo se jen bojí. Pro slabost nemají místo a zle tomu, kdo by ji dal najevo. Absence nepoznané lásky vytvářela v povstalcích duchovní vakuum, které zaplňovali agresí a násilím, aby cítili alespoň něco.

Ne. Tohle byli dělníci. Jejich hnědá zpocená kůže házela odlesky od slunce a spolu s vytetovanými a zjizvenými ornamenty na pažích a plecích vyvolávala dojem, že jde o kůži krokodýla nebo nějaké ryby. Takhle se původní národy zkrášlovaly, aby se dostaly blíže svým náboženským kultům symbolizovaným povětšinou dravými zvířaty.